

[Fuglsang.]

af forskellige stater. Forhandlingerne om og afgørelsen af disse så at sige indre spørgsmål må imidlertid efter Sovjetunionens mening være tyskernes egen sag og afgøres af de tyske stater og af det tyske folk selv.

Dertil kommer så spørgsmålet om en fredstraktat mellem Tyskland og de lande, som Tyskland i sin tid overfaldt og kom i krig med. Angående dette punkt har der i tidens løb været ført en del forhandlinger og været fremsat mange forskellige forslag, bl. a. Sovjetunionens udkast af 10. januar, som også er tilstillet den danske regering. Hvad angår disse forhandlinger, sagde den højtærede minister — jeg giver ham ganske ret — at det er nødvendigt, at der vises smidighed fra alle sider, hvis man skal nå til et resultat. Men har Sovjetunionen ikke vist en sådan? Var det f. eks. ikke således, at Sovjetunionens oprindelige, motiverede standpunkt var, at den måde, hvorpå Tysklandsspørgsmålet skulle behandles, var gennem et topmøde, og dog bøjedede man sig for vestmagtkravet om at begynde på udenrigsministerplan. Er det da ikke et udtryk for villighed til at gøre indrømmelser og vise smidighed og aldeles ikke, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup påstod, bare et udtryk for, at man springer fra den ene side til den anden?

En anden forudsætning for at nå til et resultat er også, at man ærligt søger at forstå de stillede forslag, at man handler efter og bedømmer dem efter deres ånd, og at man for vort vedkommende som nævnt bl. a. bedømmer dem ud fra, hvad der tjener vore interesser. Vi kan prøve at se på, hvad det er, Sovjetunionen bl. a. foreslår. Sovjetunionen foreslår, at der gennem fredstraktaten skabes forudsætninger for, at Tyskland ikke fremover på ny kommer til at true sine naboer eller udløse en ny krig, men at man støtter en fredelig og demokratisk udvikling i Tyskland, som giver Tyskland mulighed for også fremover at optræde som et fredeligt, ligeberettiget medlem af folkenes familie. Er dette da i strid med danske interesser? Det er det ikke. Det svarer ikke alene til Postdamaftalens ånd, men også ganske til den oktobernote, som alle danske partier var enige om at sende til udenrigsministermødet i London i 1947. Det strider ikke mod danske inter-

esser, og det strider heller ikke mod det tyske folke interesse og mod de krav, som stilles af brede dele af det tyske folk, bl. a. af den tyske arbejderklasse.

På samme måde ligger det med Sovjetunionens forslag på andre områder, f. eks. med hensyn til kravet om afnazificering, indstilling af våbenindustrien, demokratisering o. lign. På samme måde er det med hensyn til spørgsmålet om Berlin. Sovjetunionens forslag går, som den højtærede minister rigtigt sagde, ud på, at Vestberlin skal gøres til en demilitariseret fristad med egen regering og administration, hvis status som sådan garanteres af de fire stormagter, eventuelt under FN-kontrol. Det ærede medlem hr. Thorhild Kristensen talte i denne forbindelse endnu en gang om de sovjetiske tropper, som var stationeret på DDRs område. Ja vel, det er rigtigt, at de er der; men Sovjetunionen har flere gange stillet forslag om, at disse tropper trækkes tilbage under den naturlige forudsætning, at vestmagterne gør noget tilsvarende. Sidst — ser jeg i dag i Dagens Nyheder — har man gjort det i en note til Polen af 20. januar.

Bag Sovjetunionens forslag står der videre det, at hvis man ikke finder en løsning, forbeholder Sovjetunionen sig ret til selv at slutte en fredstraktat med DDR, hvorved DDRs regering overtager Sovjetunionens hidtidige funktioner. Men samtidig bør man ikke glemme, at DDRs regering har erklæret ikke at ville lægge hindringer i vejen for den vestberlinske civilbefolknings forsyninger.

Svaret fra vest var ikke alt for gunstigt. Det var en række taler, der mindede om hin svundne tid, da USA endnu troede at have patent på atomvåben, taler om, at vi opgiver ikke Berlin, vi skyder os i givet fald igennem o. s. v. Her må man vistnok have lov at spørge sig selv: hvem er disse „vi“, som ikke opgiver Berlin? Ja, skal man tro tonen i nogle af vore egne NATO-aviser og også i et par af indlæggene i dag, er disse „vi“ såmænd bl. a. os her i Danmark, og for amerikanernes vedkommende er det dem selv. Her opstår det spørgsmål: med hvilken ret betragter disse vestmagter Berlin som deres by? Med hvilken juridisk og moralsk ret har de gjort Vestberlin til en frontby, til en krudttønde midt i DDR